

Grups municipals

laveu.cat/latevaveu

D'acord amb el Reglament d'ús de Mitjans d'Informació per als grups municipals, cadascun d'ells disposa d'aquest espai mensual per referir-se a la seva activitat en la corporació i en el municipi i a assumptes d'interès públic municipal. Correspon als edils elaborar l'escrit i assumir la responsabilitat del seu contingut, amb total indemnitat de l'Ajuntament i de la gerència i la direcció del mitjà. Les intervencions hauran de basar-se en el respecte mutu, s'evitarà la confrontació personal i caldrà mantenir unes normes bàsiques de conducta i de cortesia pública. En cap cas es podran destinar els espais reservats a propaganda electoral o a la petició del vot.

La solidaritat té nom de dona

Després de la duríssima reacció patriarcal que va començar a desenvolupar-se a partir de la dècada dels 80, el feminisme ha ressorgit amb una força desconeguda i s'ha estès per tot el món. Les raons no només s'han de buscar en la capacitat del feminisme per identificar els focus de major desigualtat, sinó també en la duresa de la reacció patriarcal que empeny moltes dones cap el feminisme com a forma d'entendre les desigualtats i la violència masculina. Els dos focus fonamentals són l'opressió del patriarcat i la feminització de la pobresa. La nostra agenda continua sent interpel·lar l'androcentrisme com a neutralitat, la lluita contra les diferents formes de violència vers les dones, els drets sexuals i reproductius, la igualtat de feina i cures, la feminització de la pobresa i, en general, un repartiment equilibrat del poder, que és al que més es resisteix el patriarcat. És el moment de no donar un pas enrere!

Enguany, el 8 de març a Montcada i Reixac reivindica les veus de les dones en solidaritat amb altres projectes de dones d'arreu. Teixim xarxes de suport amb tres projectes: dos a l'illa de Lesbos, amb els quals col·labora Montcada Solidaria, i un altre amb la REMO (Red de Mujeres de Ometepe), a Nicaragua. El primer està centrat a donar visibilitat a la greu situació que viuen les persones refugiades i la vulneració de drets que pateixen. En aquesta ocasió, i d'una manera especial, les dones. Moltes arriben violades, amb embarassos no desitjats i amb greus problemes de salut sexual. D'altra banda tenim la REMO, un moviment comunitari de dones emprenedores de processos organitzatius i defensores dels drets de les dones i les nenes. Són voluntàries que acompanyen aquelles que volen denunciar les diverses violències que pateixen. Treballen la prevenció des de la sensibilització, la informació, la capacitació amb altres dones, joves, adolescents i infants. Per poder col·laborar, teniu diferents opcions, en tots els actes del 8M i també a l'OAC i haurà una caixa solidària.

També us animem a participar en l'acte d'En Comú Podem que es farà el 10 de març, a les 18h, a l'Auditori, on parlarem amb dones diverses sobre la seva situació laboral i tindreu la possibilitat de col·laborar amb els projectes solidaris esmentats.

Jessica Segovia

Oblidats

El pressupost que pensa aprovar el govern de la Generalitat (ERC i JuntsxCat) és una humiliació per a la comarca. Des del PSC de Montcada i Reixac denunciem que la inversió prevista als pressupostos de la Generalitat per al nostre municipi és insuficient i suposa un mal major per a la comarca. La proposta de pressupostos presentada pel conseller d'Economia, d'Esquerra Republicana, i amb el suport dels comuns, contempla una inversió pública a la comarca del Vallès Occidental lleugerament superior als 100 milions d'euros, un 2% d'increment respecte 2010, fet que no recull ni la pujada de l'IPC ni les necessitats del territori. Aquest fet ens situa a la darrera posició en inversió de les comarques més poblades, mentre el Barcelonès se situa amb un 27% d'inversió i el Baix Llobregat, amb un 18%.

El tracte diferencial entre les comarques més poblades està reflectit en què la inversió és una decepció per als ciutadans i ciutadanes del Vallès Occidental que, de cap manera, compleix amb les necessitats de la comarca ni de Montcada i Reixac. No som la porta del darrera de Barcelona, som la porta d'entrada i, com a tal, se'ns ha de tractar. La realitat és que no tenim noves infraestructures, ni nous equipaments, necessaris per millorar la competitivitat i els serveis públics com fa anys es reclama. Són un menyspreu absolut per a la població de Montcada i Reixac i per a la comarca.

El Grup Socialista al Parlament no permetrà amb el seu vot que els pressupostos ens deixin com a ciutadans i ciutadanes de segona, si no hi ha més inversions. Aquest país necessita un nou govern que passi pàgina dels darrers anys i tingui com a prioritat treballar per avançar com a país i com a comarca.

Andrés Iruela

En defensa del teixit industrial

El 20 de febrer vam presentar el Pla Estratègic de Promoció Econòmica i Ocupació amb el suport de Chakir El Homrani, conseller de Treball de la Generalitat. Aquest Pla ens ha permès dissenyar una estratègia per afrontar els nous reptes econòmics, ocupacionals i socials del nostre municipi.

El territori és un marc determinant en les possibilitats de desenvolupament i, en aquest sentit, la ubicació de Montcada i Reixac és molt important. Som la porta de Barcelona i el connector natural que duu cap als dos Vallesos, la Catalunya central i França, cosa que genera grans oportunitats. Tenim 11 polígons industrials amb activitat econòmica notable, ben enllaçats amb les principals rutes de comunicació del país i tots –excepte un, petit i aïllat–, amb xarxa de fibra òptica. Però el principal repte és que els treballadors fan servir talent, formació i, de vegades, esperit emprenedor, i aquí és on ens toca actuar decididament. L'èxit de les empreses és el reflex de la competència i l'eficiència de les persones que en són l'ànima i aquí juguem amb avantatge, perquè la nostra tradició industrial és centenària i estem orgullosos del passat i il·lusionats amb el futur, però sobretot, concentrats en el present.

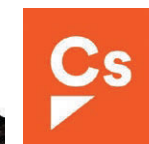
El millor de Montcada és la seva gent i l'autoestima personal ve donada de manera considerable pel grau d'integració que dona el treball. La nostra dèria és dotar qui ho necessiti de les eines idònies per a desenvolupar la seva capacitació professional de manera satisfactòria. Ras i curt, volem persianes amunt, empreses obertes i plenes de gent treballant amb bones condicions salarials i socials. Els cicles econòmics no són gaire afavoridors ara mateix per al creixement i les grans empreses adopten tàctiques gens favorables per als assalariats. La resposta ha de venir de la mà de l'esforç per fer intervencions, dins de les nostres possibilitats, per prevenir i evitar nous ERO. Però també hem d'assumir que cal incrementar el nivell formatiu de la força de treball des de l'escola, des del ventall de cicles formatius o des de cursos de reorientació professional, si cal. El futur passa per integrar millor el món laboral amb l'educatiu, per fer més fàcil l'adaptació dels joves a les seves ocupacions.

Jaume Teixidó

Falta una foto

Durante los últimos tiempos se ha puesto en peligro el futuro de numerosas trabajadoras y, en especial, en Montcada i Reixac. Desde el consistorio se nos han trasladado acciones tendentes a solidarizarnos con dichos trabajadoras, cuestión que defendemos desde nuestra agrupación. Pero nos preocupa algo que se ha podido constatar recientemente, a raíz de la sentencia contra la empresa Lafarge Cementos S.A, promovida por la AV de Can Sant Joan y es que no he visto que se le haya prestado ningún apoyo o muestra de solidaridad a esos 350 trabajadoras, entre puestos directos e indirectos. Me falta la foto de la alcaldesa con los trabajadoras de Lafarge para mostrarles su apoyo como ha hecho con los demás empleados del municipio. Ha sido evidente su implicación con las otras empresas, cuestión que no se critica aquí, aunque sí parece que se hace una distinción de trabajadoras de primera y de segunda (los de Lafarge), quizá por la inquina personal de algunas personas del equipo de gobierno con dicha compañía. Inquinas heredadas más que propias, puesto que todo lo que sea ir en contra de esta empresa y sus trabajadoras se hace a bombo y platilla. En cambio, hay una empresa o un grupo de empresas que genera un ruido y parece mejor que no digamos nada ni citemos a nadie. Es, cuanto menos, curioso. A lo mejor, si pintaran Lafarge de un color molón molestaría menos a algunas personas. Se entienda la postura de la AV de Can Sant Joan, que es legítima y coherente, pero no así la del Ayuntamiento. ¿Que si Lafarge contamina? Seguramente sí, como la mayoría de las empresas, porque la industria es contaminante. Pero también es cierto que ha pasado y aprobado todos los controles a los que está obligada por la ley. Se agradecería que desde el consistorio se tendiese la mano a estos trabajadoras y trabajadoras, con independencia del procedimiento que se tenga contra su compañía. Se deben buscar vías alternativas para evitar promover el despido de una plantilla tan extensa. Nuestro total apoyo a los trabajadoras de Nissan, que a esta agrupación nos toca especialmente, y también reiteramos nuestra solidaridad a los de Lafarge.

Angelina del Pino